

Ur dikten "De två dragonerna"

Stål så hette en, den andra
gick i fält med namnet Lod;
båda liknade hvarandra
så i kraft som mod.
Samma trakt vid Saimens stränder
hade fostrat dem,
gnabbats hade de som fränder,
bott i samma hem.

[...]

Plötsligt sågs ett stoftmoln röras,
en kosackhop kom.
Lod tog ordet: »Sväng, ty faran
skall dock gagnlös bli;
broder, fem man stark är skaran,
två blott äro vi.»

Stål, han log ett hånfullt löje:
»Du har talat klokt och rätt;
blöda får du, om vi dröje,
hittills slapp du det.
Gå, jag möter ensam skocken,
förr'n den hinner oss,
du, som bär medalj på rocken,
är för god att slåss.»

[...]

En har stupat av de fyra,
se, då såras även Lod;
ögonblicken äro dyra,
strömvis spills hans blod;
styrkan re'n hans arm förlåter
segerns hopp har flytt;
då är Stål på fötter åter
och i kamp på nytt.

Den blev kort, så ryktet säger;
samma rykte nämner om,
att till Sandels i hans läger
Lod om kvällen kom.
Lugnt med sin medalj i näven
steg dragonen in:
Giv åt Stål en penning även,
eller tag ock min!»